

[Indenrigsministeren.]

syn til de kommuner, der også i forvejen er særlig vanskeligt stillet.

Af *Kampp* til boligministeren (28. august 1967):

„Vil ministeren foranledige, at bygge-reglementets bestemmelser om opholds- og legearealer for børn snarest tages op til revision, så der skabes lige så klare regler til sikring af gode legemuligheder for børnene, som i øjeblikket findes til sikring af bilers parkeringsmuligheder?“

Den stærke vækst i landets bilpark medfører stadige krav om forøgelse af parkeringsarealer. Ved boligbebyggelser medfører kravet ofte, at opholdsarealerne og herunder børnenes legearealer indskrænkes, så børnenes legemuligheder forringes.

En sådan udvikling må i høj grad betegnes som uheldig og usund for børnene, idet den stadig stærkere mekanisering og industrialisering netop skaber et øget behov hos børnene for gode legemuligheder, der kan give frit spillerum for deres fantasi og udfoldelsestrang. Der er da også i de senere år både fra fritidspædagoger og andre talt meget om, at der i byområder må skabes langt bedre og udvidede legemuligheder for børnene ved anlæg af hensigtsmæssige legepladser af forskellig art, herunder byggelegepladser (pædagogiske legepladser).

Enkelte steder er det også lykkedes at skabe virkelig gode legemuligheder, men de fleste steder er det vanskeligt at gennemføre det, bl. a. på grund af bygningsreglementets meget svage bestemmelser. Det gælder ikke mindst ved ældre bebyggelser, der kun omfattes af bygningsreglementet, såfremt der skal foretages ændringer, f. eks. anlægges flere parkeringspladser ved bebyggelsen.

De nuværende bestemmelser i Bygningsreglement for Købstæderne og Landet om indretning af legepladser er meget vage og uklare, sådan som de er udformet i kapitel

2.1.2., stk. 4: „Når en bebyggelse indrettes til beboelse for mere end 8 familier, skal en tilstrækkelig stor og fri del af opholdsarealet indrettes alene til opholdssted og legeplads for børn.“

I sammenligning med disse vage og utilstrækkelige bestemmelser til beskyttelse af børnenes legemuligheder er reglerne om parkeringsarealer til biler særdeles klare og ufravigelige. I 2. udgave af bygningsreglementet, udstedt den 1. august 1966, bestemmes det, at der til enfamiliehuse skal være parkeringsareal til mindst 2 biler for hver beboelse, mens der til anden bebyggelse skal være mindst 1½ bilplads for hver selvstændig beboelse.

Der er således et åbenlyst misforhold mellem det hensyn og den omsorg, samfundet udviser over for børn og over for biler. Derfor bør der snarest gøres en energisk indsats for at rette dette forhold og sikre børnene gode og sunde legemuligheder.

En klargørelse og udvidelse af bygningsreglementets bestemmelser om opholdssteder og legepladser for børn er måske ikke alene tilstrækkelig til at opnå dette. Det er bl. a. muligt, at f. eks. sikring af arealer til byggelegepladser kræver ændringer eller tilføjelser til byplanloven. Men meget i den rigtige retning vil efter min mening kunne opnås gennem udvidede bestemmelser i bygningsreglementet.

Jeg håber derfor på et positivt svar fra ministeren.

Boligminister *Kaj Andresens* svar (1. september 1967):

Som anført i motiveringen for spørgsmålet bestemmer bygningsreglementet for købstæderne og landet, at når en bebyggelse indrettes til beboelse for mere end 8 familier, skal en tilstrækkelig stor og fri del af opholdsarealet indrettes alene til opholdssted og legeplads for børn.

Jeg skal gerne erkende, at denne formulering isoleret set er vag og upræcis, men den må ses i sammenhæng med reglementets